

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **G. K.**, st. přísl.: Ukrajina, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalované: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, Praha 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.10.2010, č.j. CPR-8460-5/ČJ-2010-9CPR-V238,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4.10.2010, č.j. CPR-8460-5/ČJ-2010-9CPR-V238 s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 19.5.2010 č.j. CPPH-9628/ČJ-2010-004003, jímž bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky, přičemž bylo vysloveno, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto, že nebude-li postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje se podle ust. § 118 odst. 1 téhož zákona doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne ukončení zajištění. Je-li cizinec vyňat z působnosti zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba 15 dnů k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Pokud by nastaly důvody, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění

bylo ve stanovené lhůtě k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, 119a nebo 179 zákona č. 326/1999 Sb. a ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., stanovuje se podle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba k vycestování z území České republiky do 7 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na cizinku nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaná v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí uvedla, z jakých podkladů správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel, konstatovala námitky žalobce nacházející se v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, k nimž pak mimo jiné se vyjádřila. Uvedla, že žalobce přicestoval do České republiky 22.3.2003 s platným cestovním dokladem i s platným vízem s platností do 15.7.2003. Dne 4.7.2003 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Toto řízení bylo ukončeno dne 30.9.2004 zamítnutím žaloby s nabytím právní moci dne 22.10.2004. Po skončení uvedeného řízení žalobce nevycestoval z České republiky a nadále se zdržoval od 23.10.2004 na území České republiky bez platného víza a to až do 19.5.2010, kdy byl zajištěn. Cestovní doklad, se kterým žalobce přicestoval, v průběhu roku 2008 ztratil, toto však nikde nenahlásil a o nový cestovní doklad nežádal. Pobýval na území České republiky i bez platného cestovního dokladu.

Konstatovala, že výroková část i odůvodnění napadeného rozhodnutí dle jejího názoru obsahují všechny zákonné náležitosti, že byl náležitě zjištěn a doložen správním orgánem I. stupně skutkový stav věci i všechny rozhodné okolnosti a také byly správním orgánem I. stupně opatřeny potřebné podklady. Podle žalované správní orgán I. stupně nepochybil, když ve výroku stanovil, že doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území České republiky, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Žalovaná také dospěla k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat jakákoliv překážka k jeho vycestování z území České republiky a k návratu na Ukrajinu.

Žalovaná měla za to, že nalézacím orgánem byl skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a náležitě popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí a že správní vyhoštění z území České republiky a doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, se jeví jako přiměřené opatření.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného napadá v celém jeho výroku. Domnívá se, že došlo k porušení § 119 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Není pravdou, že žalobce neuvedl nic, co by bránilo jeho vyhoštění na Ukrajinu. Uvedl minimálně, že na území České republiky je již 7 let a za tu dobu si zde udělal známé a kamarády, má tady zázemí, které na Ukrajině nemá, a proto se tam nemůže a ani nechce vrátit. Má za to, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění je nezákonné.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neshledala ve svém postupu pochybení, a proto navrhla podanou žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty a to oznámení zahájení správního řízení správního orgánu I. stupně ze dne 19.5.2010, protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 19.5.2010 sepsaný správním orgánem I. stupně se žalobcem, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 19.5.2010, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19.5.2010 č.j. CPPH-9628/ČJ-2010-004003, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb.. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 3 roky a vysloveno bylo také, že je shodná s dobou vykonatelnosti. Ve správním spise se rovněž nachází odvolání žalobce ze dne 21.5.2010 proti prvoinstančnímu rozhodnutí,

v němž mimo jiné žalobce namítal, že považuje výrok, podle kterého doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, za nezákonný a neústavní. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak výše uvedeno.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Správní orgán ve výroku vyslovil, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky se stanoví na 3 roky a tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Žalobce pak již ve svém odvolání namítal, že považuje výrok, podle kterého doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, za nezákonný a neústavní. Žalovaná se k této námitce žalobce vyjádřila na str. 4 napadeného rozhodnutí a konstatovala, že správní orgán I. stupně nepochybil, když ve výroku stanovil, že doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území České republiky, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, neboť tak vyplývá z ust. § 118 odst. 1 s odkazem na § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Tím, zda lze takovýto výrok učinit, se zabýval Nejvyšší správní soud, který rozhodl v rozšířeném senátu usnesením ze dne 30.7.2013, č.j. 9 As 131/2011-63 (dostupný na www.nssoud.cz) tak, že: „Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“ V odůvodnění pak rozšířený senát mimo jiné také uvedl, že „... § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, neumožňoval správnímu orgánu, aby k tíži vyhošťovaného cizince stanovil dobu zákazu jeho vstupu na území tak, že ji zcela ztotožní s dobou, resp. s jednotlivými časovými úseky, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Takové stanovení doby zákazu vstupu totiž předpokládá, že může dojít k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu této doby, a to např. tím, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Tím by se ovšem jednotná doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, rozdělila do více samostatných časových úseků přerušovaných právě těmi obdobími, po něž by rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo z různých důvodů vykonatelné.

Byť by se jevílo i takové stanovení doby zákazu vstupu na území v souladu s účelem daného institutu, je třeba trvat na tom, že pro takový postup právní úprava účinná od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 správní orgán nezmocňovala. Jak konstatoval již devátý senát v předkládacím usnesení, princip uplatňování veřejné moci jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny

základních práv a svobod), uvedený postup v daném období vylučoval, neboť tato praxe neměla oporu v zákoně.

Až znění § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, účinné od 1. 1. 2012, přineslo změnu, o kterou správní orgán nad rámec svých pravomocí předmětným výrokem svého rozhodnutí usiloval. Podle tohoto nyní účinného ustanovení se totiž doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR. Tento účinek tedy nastává podle současné právní úpravy ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit.“

Ze shora citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011 – 63, tedy zcela jednoznačně plyne, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn dobu správního vyhoštění omezit. Právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců účinná od 24.11.2005 do 31.12.2011 totiž takové vymezení doby vyhoštění neumožňovala. Správní orgán I. stupně proto tímto postupem překročil meze uplatňování veřejné moci, které mu stanovil zákon o pobytu cizinců, a rozhodnutí správních orgánů tak nemohou v tomto ohledu obstát.

Ohledně námitky porušení § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. soud konstatuje, že žalobce neuvedl, v čem spatřuje porušení tohoto ustanovení, námitka byla podána v obecné poloze, bez jakékoli bližší argumentace, a proto ji soud shledal nedůvodnou.

Soud pak neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že podle žalovaného správního orgánu během správního řízení žalobce neuvedl nic, co by bránilo jeho vyhoštění na Ukrajinu, když žalobce minimálně uvedl, že na území České republiky je již 7 let a za tuto dobu si zde udělal známé a kamarády, má tady zázemí, které nemá na Ukrajině. Soud ze spisového materiálu a to především z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 19.5.2010 zjistil, že žalobce se zmiňoval, že bydlí u kamarádky na ubytovně v Praze a že práci mu sehnal kamarád, nicméně na otázku, zda je žalobci známa nějaká překážka nebo důvod, který by žalobci znemožňoval vycestování z území České republiky, žalobce odpověděl, že není. Rovněž pak nepožadoval vyrozumět nějakou jím určenou osobu, ani nechtěl doplnit svou výpověď. Protokol stvrdil svým podpisem. Žalovaná pak správně na str. 4 svého rozhodnutí konstatovala, že v průběhu provedeného řízení žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být překážkou pro jeho návrat do vlasti.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Jelikož mu však žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud tak, jak ve druhém výroku tohoto rozsudku uvedeno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová